

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvæ Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

35. De Cæco propre Iericho illuminato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

MEDITATIO XXXV.

DE COECO A CHRISTO
apud Iericho sanato.

PUNCTVM I.

a Luc. 18. 35

Mat. 20. 29

Mar. 10. 47.

VM appropinquaret IESVS a Iericho, cecus quidam sedens secus viam medicans, cum audivit, quod Iesus Nazarenus transiret, clamavit dicens: IESU fili David, miserere mei. Et qui praebant, increpabant eum, ut taceret. Ipse vero multo magis clamabat: Fili David miserere mei.

I.

PERPENDENDAE hic sunt huius coeci virtutes, quas in hac sua oratione prodidit. Prima fuit FIDES & FIDUCIA magna in Christum, credens esse Messiam & filium Davidis; ac Deum, qui omnia posset; ad quem spectet misereri, & necessitatibus nostris remedium adferre. *Secunda* fuit insignis FERVOR, & affectus in orando, qui tum ex caecitatis & miseriae suae cognitione, tum ex concepta spe quod Christus esset eum sanaturus, proveniebat: quem affectum ostendebat clamore illo repetito. *Tertia* fuit magna in orando CONSTANTIA & perseverantia, etiam cum, ut taceret, moneretur, & reprehenderetur: potius ex illorum reprehensione, excitabatur magis ad eleuandam

dam vocem, & repetendam orationem,

IN hoc cœco meipsum spiritualiter cœcum intuebor, duplici cæcitate, ignorantia & culpæ erroris & passionis, quæ duplicem animæ oculum excœcant, quos S. Bernar. cognitionem, & amorem appellat. Ex quo facile intelligam, me tota vita otiosum sedere, nec attendere ad virtutum opera, ad quæ teneor; sed occupare me in mendicandis à creaturis huius mundi prætereuntibus, reculis aliquibus quæ me recreent, voluptate scilicet, honore, aut lucello aliquo, quib⁹ occupatus cõtinear. Quod tamen totum parum omninò est, & caducum, sicut elemosyna à pauperibus prætereuntibus collata. Perpèdens itaq; hanc cœcæ, otiosæ, ac mendicæ animæ meæ miseriam, clamare me oportet ad vnicum certumq; meum adiutorem Christum, eiq; dicere: *I E S U fili David, miserere mei.* quam orationem ornare oportet prædictis virtutibus & ornamentis, omninò statuendo, quatuor, teste Bern. futura impedimenta meæ orationis, nisi eis viriliter me opponam, Cogitationũ videlicet & multiplicium imaginationum concursus, quæ cor meũ subeunt, non sinent me attendere, quid orem; Remorsus deinde conscientia ob admitta peccata, qui dum me reprehendunt, diffidentiam gignunt, terrentq; dicentes: quomodo audes ad Deum clamare, qui talis es? Agmen quoque, necessitatum ac miseriarum corporis; ac denique occupationum & curarum seculi varietas, & multitudo, magna

font

Lib. de dignit. amoris divini c. 8.

Serm. 83. in Cant.

sunt orationis impedimenta. Imò interdum ipsi, qui Christum comitantur, orationem ipsam mihi præripiunt, me ipsum ad sua negotia specie aliqua pietatis post se trahentes. Sed his nihil obstantibus, orandū mihi & clamandum est corde; & interdum etiam ore, ac dicendum: *Iesu fili David miserere mei*. Quod si obstacula pergant pertinaciter me retrahere, ex eisdem sumam occasionem feruentius orandi, & cum Dauide dicendi: *b Libera me quia egenus & pauper ego sum: & cor meum conturbatum est inter me: sicut umbra, cum declinat, ablatum sum; & excussus sum sicut locusta, cogitationibus meis ab hoc in illum locum me proijcientibus. Seda illas, Deus, & stabili firmiter, vt orare, & te laudare magno feruore possim.*

b Ps. 108. 22

PUNCTVM II.

a Luc. 18. 40

STANS autē a IESVS, iussit illum adduci ad se: & cum appropinquasset, interrogauit illum, dicens: *Quid tibi vis faciam?* At ille dixit: *Domine vt videam.* & Iesus dixit illi: *respice.*

I.

CONSIDERA primū: Christum Dominū nostrum, etsi primū statim cæci huius clamorem percepit, dissimulasse tamen, atque si eū non audiret; vt eius probaret constanciam; & sanitatis cresceret desiderium. Idemque nobiscum sæpè agit; vt perseuerantia in petendo sit nobis ad accipiendum quod petimus, dispositio. Sed statim tamen clementiam &

benig.

benignitatem suam ostendit, gradum sistens ad cæci vnius mendici vocem, quem (& si multa esset turba cum ipso, quam totam consistere oporteret) *instit ad se adduci*, ut eum sanaret. O bone IESV *b Sol iustitiæ, qui obedi voci hominis, sistens in medio cæli & cursus tui, ut cupitum lumen illi reddas, audi clamorem meum, & illumina cæcitatem meam, qui c*

b Ios. 10. 29.

c Tob. 5. 12.

gaudium habere non possum nisi lumen cæli videam.

DEINDE perpendam, qua ratione cæcus, audiens se à Christo vocari, *d proiecto vestimento suo, exiliens ob spem recipiendi visum, venit ad Iesum.* in quo ostenditur eius animæ exultatio, quæ internam sentit vocationem Dei, eiusque diuinam inspirationem: cui ut pateat, omnia relinquit; spe, omnia, quæ desiderat, ad salutem & perfectionem suam, inueniendi, ut experientiâ didicerunt, qui ad Religiosum statum vocati sunt.

II.

d Mar. 10. 50.

DENIQUE considerandum est mysterium interrogationis Christi: *Quid vis, ut faciam tibi?* & responsionis cæci, *Domine ut videam:* ac denique verbi illius, *Respice:* quo solo verbo impleuit Christus totum cæci desiderium, correspondens magnæ illius Fidei, qua visum petierat, alio verbo synonymo. O Deus animæ meæ, scio te cæcum interrogare: *quid vis?* ut nos doceas, te nolle gratiæ tuæ dona communicare, nisi ijs, qui se, ad ea recipienda, disponunt. Utinam & mihi diceres: *Quid vis, ut faciam tibi?* Ego enim mox responderem: *Do-*

III.

Visio spiritalis.

mine

1. Ioan. 17. 3

mine; vt videam, non tamen quiduis, & quomodocunque; sed vt viuacissimæ fidei oculis, te Saluatorem meum videam, vt cognoscam & amem: hæc siquidem e cognitio amori coniuncta est vita aterna. Peto etiam Domine, vt videam tuam diuinam voluntatem, sanctamque legem: plurimi eam faciens, vt semper obseruem. Videam præterea meipsum, & verè ita cognoscam, & me odio habeam, & humiliem. Vt videam item creaturas non oculis corporis ob curiositatem; sed oculis animæ ob contemplationem, te in eis Creatorem meum contemplans, à quo tanta bona accipio. Ac demùm, vt videam suo tempore diuinitatem tuam, & personarum Trinitatem, cuius visione beata sit anima mea, in dulcissima societate tua. O mi Rex, & Domine, dic animæ meæ: Respice quod desideras: nam tuum dicere est facere: & si dixeris: Respice, sine vlla mora, recipiam visum. Ex ijs, quæ hic sunt insinuata, colligam, obiectum siue argumentum spiritualis visionis in oratione mentis hæc quinque complecti, Christum videlicet, Deum & hominem verum, sanctam eius legem, meipsum, creaturas, & in eis earum Creatorem cum æternis eius gloriæ bonis: & in omnibus quinque oportet me exercere per Meditationem & contemplationem, cum spe obtinendi quod desidero, vt iamiam dicetur.

PUNCTVM III.

STATIM Christus dixit cœco: *Fides tua te saluum fecit, & confestim vidit, & sequebatur illum magnificans Deum.* a Lu. 18. 42.

CONSIDERA primùm, Christum Dominũ nostrum cœci Fidei tribuisse, quod re ipsa erat ipsius omnipotentiz & misericordiz; vt hac ratione tum cœco honorem conciliaret, cum nos ad eiusdem Fidei amorem incitaret: illa siquidem est quæ ad huiusmodi mirabilia disponit: sicut ipse declarauit, cùm alijs cœcis visum à se petentibus dixit: *b Creditis quia hoc possum facere vobis?* & respondentibus illis: *vtiq; Domine, tetigit oculos eorum* dicens: *secundum fidem vestram fiat vobis: & statim averti sunt oculi eorum.* Est quæ obseruatione dignum, quod in vtroque hoc casu, cœci isti, ob magnam suam fidem, in momento receperint sanitatem; cùm alius cœcus, ob paruam suam fidem, non statim integrum, sed paulatim & per incrementa, visum receperit. Nã etsi Christus in eius *c oculos expuit, & manibus suis impositis*, tamen *interrogatus an videret, aspiciens dicebat, video homines sicut arbores, ambulantes: & iterũ impositis manibus super oculos ei, cœpit clarè videre omnia.* In quib. proponitur nobis duplex modus, quo Christ^o Domin^o spirituale lumẽ, & spiritus perfectio nem cõmunicat. Alter est extraordinarius, & repentẽ, & in momento; sicut communicauit

II.

b Mat. 9. 28

c Mar. 8. 23

Saulo;

d 2. Cor. 9.
18.

Saulo; Alter ordinarius & sensim atq; gradatim: communicatâ initio obscurâ mysteriorum suorum cognitione; postea distinctiori aliâ; & sic crescente claritate ad proportionem dispositionis eius, qui eam recipit, donec *videat clarè omnia*, & res diuinas tanto lumine, vt tam fiat certus de eis, atque si illas cerneret; ascendendo, vt ait Apostolus, *claritate in claritatem*, donec *transformetur in imaginem eius gloriæ*. Quæ tamen omnia præcedit, quod Christus fecit cum illo cæco, expuendo scilicet oculos eius, & manus imponendo, propter ea quæ Meditatione 37. dicentur.

II.

PERPENDAM denique, quæ ratione cæcus, sanatum se videns, *sequebatur IESVM magnificans Deum*. Quia enim huius Domini opera sunt perfecta, cum visu corporis, etiam animæ visum donauit; vt rerum omnium oblitus, eum sequeretur, à quo tantum acceperat beneficium. In quo etiam proponitur nobis, quod interna lux, quam Christus Dominus in oratione tribuit, pro scopo & fine habet Christi ipsius & virtutum eius imitationem, eius laudes, actionemque gratiarum ob accepta beneficia. Verùm quid mirum, Saluator mi, quòd aperiente te oculos animæ meæ, vt te videam: velim etiam te sequi? Quomodo non sequar tantam bonitatem? Quomodo non imitabor tantam sanctitatem? Maius tu mihi beneficium confers, admittendo me, vt te sequar; quam ego obsequium præstem, vo-

lens te

lens te sequi. Sequar te ergò semper in hac vita, donec perueniam ad te possidendum in tua gloria. Amen.

MEDITATIO XXXVI.

DE COECO NATO, QVEM
IESVS, luto ex saliuâ sua confecto, sanauit.

PUNCTVM I.

RAETERIENS Iesus a vidit hominē *a Ioan. 9. 1.*
cœcum à natiuitate: & interrogauerūt eum discipuli eius, Rabbi, quis peccauit, hic, an parentes eius vt cœcus nasceretur? respondit Ie-

sus, neq; hic peccauit, neq; parentes eius: sed vt manifestentur opera Dei in illo. Me oportet operari opera eius, qui nūsit me, donec dies est. Venit nox, quando nemo potest operari. Quam diu sum in mundo, lux sum mundi.

CONSIDERANDVM primò, quod (vt Sap. ait) *b Prou. 15. 3.* in omni loco oculi Domini contemplantur bonos & malos, electos & reprobos; sed illos singulari quodâ modo, hoc est oculis misericordiæ respicit, tanquam velit illis benefacere; sicut hunc cœcum respexit. O dulcis Saluator! antequam ego te aspiciam, necesse est vt tu me respicias: ante enim, quam recipias me, sum cœcus, te verò aspiciente, recipiam oculos, quibus te videre possim.